

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

TOY JEAN DE FAUVELLE

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΚΑΝΟΣ ΓΙΑ ΟΛΑ!

ΟΤΑΝ οί μεγαλονοικοκυρέοι τῶν ἀμερικανικῶν Πολιτειῶν Κουνεκτιπούτης καὶ Μασσαχουσέτης ἔλεγαν μὲ σοβαρῶ-
τατο ὕφος πῶς ὁ Τόντ Πέρσικ ἦταν «ένας ἄνθρωπος ἱκα-
νὸς γιὰ ὅλα», τὰ κορίτσια τους χαμήλωναν τὸ κεφάλι
τους κι' ἔβγαζαν ἕνα θαθὺ στεναγμὸ καθὼς συλλογιζόντουσαν μὲ
θλίψη ὅτι ἔπρεπε νὰ θγάλουν ἀπὸ τὸ μυαλό τους κάθε ἐλπίδα
γάμου μὲ τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ παλληκάρι. Ἡ περιπέτεια τοῦ
Τόντ, ἦσαν βέβαια περίφημες, μὰ κατὰ τὴν γνώμη τῶν πατέρων
τους, δὲν τὸν συνιστοῦσαν καθόλου.

Γιὸς ἑνὸς πάμπλουτου μεγαλοβιομηχάνου κονσερβῶν, ὁ Τόντ
εἶχε τὴ δυστυχία καὶ τὴν εὐτυχία, νὰ χάσῃ ἀπὸ πολὺ μικρὸς τὸν
πατέρα του, δηλαδὴ νὰ κληρονομήσῃ ἕνα σεβαστὸν ἀριθμὸ ἐ-
κατομμυρίων δολλαρίων. Τὰ σκόρπιζε ὁμῶς τρελλὰ μὲ τίς με-
γάλες του ἀσωτείες. Ὁ ἴδιος ἄλλωστε συνήθιζε νὰ λέῃ συχνά:
«Εἶνε πολὺ πιὸ δύσκολο νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ χαλάῃ χρήματα πα-
ρὰ νὰ ξέρῃ νὰ τὰ κερδίζῃ». Καὶ τὸ ἀπεδείκνυε πολὺ καλά σκορ-
πίζοντας στοὺς τέσσερες ἀνέμους τὴν περιουσία του.

Κανένας ὥστόσο δὲν ἤξερε καλὰ τὸν Τόντ Πέρσικ. Κατὰ βά-
θος ἡ ἱστορία του ἦταν πολὺ ἀπλή. Καθὼς εἶχε γίνῃ ἀπὸ μικρὸς
πάμπλουτος, δὲν ἔμεινε τρέλλα πού νὰ μὴν τὴν κἀνῃ. Περιστοι-
χιζόταν ἀπὸ ἕνα πλῆθος παρασίτων πού ξεκαρδιζόντουσαν στὰ
γέλια μὲ τ' ἀστεία του, ἀκόμα καὶ ὅταν ἦσαν ἄσχημα, πρᾶγμα
πού συνέβαινε συχνὰ κι' ἐξερέθιζε τοὺς φιλησύχους κατοίκους
τῆς ἀμερικανικῆς ἐπαρχίας, ὅπου ζοῦσε. Γλεντοῦσε κάθε μέρα
καὶ ὠργιάζε κάθε νύχτα.

Καὶ ὁμῶς ὁ Τόντ Πέρσικ ἦταν ἕνα λαμπρὸ καὶ ἐξυπνο παλ-
ληκάρι πού ἡ ζωὴ τὸ εἶχε χαλάσει. Καταλάβαινε πολὺ καλά,
ὅτι μιὰ περιουσία, ἔστω καὶ κολοσσιαία σὰν τὴ δική του, δὲν
μιοροῦσε ν' ἀντιστα-

θῆ γιὰ πολὺν καιρὸ
στὰ «δανεικὰ» τῶν φί-
λων του καὶ στίς
τρελλές σπατάλες
του. Κι ἐπειδὴ ἦταν
ἄνθρωπος μὲ χιοῦμορ
ἔλεγε γελῶντας δυνα-
τὰ καὶ δείχνοντας
τοὺς παρασίτους του,
τοὺς ὁποίους ἔσερνε
παντοῦ πίσω του:

— Θὰ κάνουν κάτι
μοῦτρα ὅταν δὲν θά-
χω πεντάρα!... Θὰ εἶ-
νε ἀστεῖο νὰ τοὺς
θλέπη κανεὶς... Θὰ
ξεκαρδιστῶ στὰ γέ-
λια...

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς
ἐκκεντρικὸς εἶχε ξε-
τρελλάει τίς ἀμερι-
κανοπούλες. Μὰ κα-
ταλάβαιναν πῶς ἦταν
ἀδύνατο νὰ τὸν παν-
τρευτοῦν. Ἐν πρώ-
τοις γιὰτί οἱ γονεῖς
τους δὲν θὰ δεχόντου-
σαν ποτὲ γιὰ γαμπρό
τους ἕνα τέτοιο ὑπο-
κείμενο. Κι' ἔπειτα,
γιὰτί ἦταν πλούσιος,
πολὺ πλούσιος, ἀπε-
ράντως πλούσιος!
Ἐνας ἄνθρωπος τόσο
πλούσιος δὲν παν-
τρεύεται παρὰ μόνον
ἀπὸ ἔρωτα. Μὰ σ' ἔ-
ναν ἄνθρωπο πλού-
σιο μένει καιρὸς γιὰ
νὰ ἐρωτευθῆ; Ὁ ἴ-
διος οὔτε τὸ εἶχε σκε-
φθῆ κἀν νὰ παντρευ-
θῆ, ἂν καὶ τὸν ἔρωτα
τὸν συλλογιζόταν συ-
χνά. Ἦξερε ὅλες τίς
στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ
καὶ τίς ἐξ ἐπαγγέλ-
τος καλλονές τῶν Ἡ-
νωμένων Πολιτειῶν.
Ἦταν στὰ μέσα καὶ
στὰ ἔξω στίς ἐορτές

τους. Ἡ περισσότερες εἶχαν γίνῃ δικές του. Μὰ ὁ Τόντ Πέρ-
σικ δὲν εἶχε ἐρωτευθῆ καμμιά.

Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε κάνει λαμπρές σπουδές. Εἶχε ὡς δασκά-
λους του τοὺς καλύτερους ξένους καθηγητὰς κι' ἀπὸ ὅλες τίς
φιλολογίες ἀγαποῦσε τὴ γαλλικὴ. Μὰ εἴτε τὰ ἔργα τοῦ Ρακίνα,
εἴτε τοῦ Κορνηλίου, εἴτε καὶ τοῦ Μολλιέρου ἀκόμα διάβαζε, παν-
τοῦ γινόταν λόγος γιὰ τὸν ἔρωτα. Τόσο πού ὁ Τόντ Πέρσικ ἔ-
λεγε καὶ ξανάλεγε τὴ νύχτα καὶ, πρὸ πάντων τὴν αὐγὴ, μετὰ
τὸ τέλος τῶν ὄργιων του:

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε πολὺ κοινὰ... Πρέπει νὰ γνωρίσω τὸν ἔρωτα...

Καὶ κατέληγε μόνος του στὸ συμπέρασμα:

— Ναι... μὰ γιὰ νὰ τὸν γνωρίσω πρέπει νὰ πάω στὴ Γαλλία...

Ἔτσι ὁ Τόντ Πέρσικ πῆγε στὴ Γαλλία. Κι' ἀποφάσισε νὰ κα-
ταπλήξῃ τίς Γαλλίδες μ' ἕνα «κατόρθωμά» του,, ἔχοντας τὴν πε-
ποιθησι πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τίς κἀνῃ νὰ τὸν
ἀγαπήσουν. Μὰ τί νὰ κἀνῃ; Εἶχε καταστρώσει ἕνα σωρὸ σχέδια,
τὰ μὲν πιὸ τρελλὰ ἀπὸ τὰ δέ, ἀλλὰ ὅλα τέτοια, ὥστε νὰ δείχνουν
πῶς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων
εἶχε σκεφθῆ νὰ δωροδοκῆσῃ τὸ προσωπικὸ τοῦ Ἀνακτόρου τῶν
Ἡλυσίων καὶ νὰ τοὺς δώσῃ ν' ἀλείψουν μ' αὐτὴ τὴ σκόνῃ πού
προκαλεῖ μιὰ ἀνυπόφορη φαγούρα, τὸ ποικάμισο πού φοροῦσε
στὶς μεγάλες τελετὲς ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Μὰ ἐγκατέ-
λειψε γρήγορα αὐτὴ τὴ σκέψι, γιὰτί ἦταν ἄνθρωπος μὲ καλὴ
ἀνατροφή καὶ κατάλαβε ὅτι θὰ δειχόνταν ἀνάξιος τῆς φιλοξε-
νίας τοῦ πιὸ εὐγενοῦς ἔθνους τοῦ κόσμου.

Σκέφθηκε ἐπίσης νὰ σκορπίσῃ δυνατὲς γρωστικὲς οὐσίες στὸ
Σηκουάνα, ἔτσι πού ἕνα καλὸ πρῶι, οἱ Παρισιοί, ξυπνῶντας, νὰ

δοῦν τὸ ποτάμι τους
τριανταφυλλί, πρᾶγ-
μα πού θὰ ἦταν ἴσως
πιὸ ὠραῖο καὶ ἀσφα-
λῶς καταπληκτικὸ.

Κατέστρωσε καὶ
πολλὰ ἄλλα σχέδια
καὶ δὲν ἤξερε ποῖο νὰ
διαλέξῃ ἀπ' ὅλα, ὅ-
ταν ἔξαφνα ἔκανε μιὰ
γνωριμία πού θὰ ἐξ-
ασκοῦσε μεγάλη ἐπί-
δρασι στὴ ζωὴ του.

Σὲ κάποια ἐορτὴ
τὸν σύστησαν στὴ βα-
ρώνη Ροζάλθα ντ'
Ἐντενάις, μιὰ Σκαν-
διναυὴ ἀριστοκράτι-
δα πού ξεχώριζε γιὰ
τὴ μεγαλοπρεπῆ ὁ-
μορφία της μέσα σ'
ὅλα τὰ σαλόνια. Ἦ-
ταν ψηλὴ, λεπτὴ, με-
λαγχολικὴ καὶ τὸν ὑ-
πέροχο τράχηλό της
στόλιζε πάντα ἕνα ἐ-
ξαίσιο μαργαριταρέ-
νιο περιδέραιο πού
φημιζόταν ὡς τὸ ὠ-
ραιότερο τοῦ κόσμου.
Ἡ περιουσία της ἦ-
ταν ἀμέτρητη.

Ὅταν ὁ Τόντ Πέρ-
σικ πλησίασε αὐτὴν
τὴν ὠραία γυναῖκα,
τὴν τόσο ψυχρὴ καὶ
περήφανη, ἔνοιωσε
μιὰ ἀλλόκοτη ἐντύ-
πωσι. Γιὰ πρώτη φο-
ρὰ μιὰ γυναῖκα ἔμε-
νε ἀδιάφορη στὴ φή-
μη του καὶ τὴν προ-
σωπικότητά του. Τοῦ
εἶπε μόνον μὲ μιὰ πε-
ρήφανη καὶ σκόπιμη
ἀφηρημάδα: «Ἄ! ἴ-
ναί... ἔχω ἀκούσει τ'
ὄνομά σας... Λένε
πῶς εἴσθε ἕνας ἄν-
θρωπος ἱκανὸς γιὰ ὅ-
λα...» Καὶ τοῦ γύρι-
σε τὴ ράχη. Μιὰ ρά-
χη ὑπέροχη πού τὴν

Φάνηκε μιὰ ράχη ὑπέροχη πού τὴν ἄφηνε γυμνὴ ἢ βραδυνὴ της τουαλέττα...

άφηνε γυμνή τὸ θραδυνὸ φόρεμά της κι' ὅπου κυλοῦσαν τὰ μαρ-
χαριτάρια τοῦ περιφημοῦ κολλιέ.

Ὁ Τόντ Πέρσικ ἀπομεινε ἀπυσβολωμένος. Ὅταν συνήλθε ὁ-
μῶς ἀποφάσισε νὰ καταπλήξει τὴ θαρῶνη Ροζάλθα κι' ἄλλον
τρόπο δὲν βρῆκε νὰ τὸ κἀνῆ αὐτὸ ἀπὸ τὸ νὰ τὴν... παντρευτῆ.
Ἔτσι θὰ τῆς εἰδειχνε ὅτι πραγματικά ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἰκα-
νὸς γιὰ ὅλα...

***

Ἐ, λοιπὸν, ὁ Τόντ θὰ τῆς τὸ ἀποδείκνυε αὐτό! Κι' ἄρχισε νὰ
κἀνῆ ἕνα σωρὸ τρέλλες. Ἐν πρώτοις ὠργάνωσε ἕνα τερατῶδες
συμπόσιο, μὲ συνοαιτημόνας ὅλους τοὺς καμπούρηδες τοῦ Πα-
ρισίου, πού τοὺς μάζεψε μὲ ἀγγελίες στὶς ἐφημερίδες. Δέκα χι-
λιάδες καμπούρηδες κάθησαν σ' αὐτό!

Ἡ θαρῶνη ὁμῶς δῆλωσε τὴν ἄλλη μέρα ὅτι εὑρίσκει αὐτὴν
τὴν τρέλλα ἀηδιαστικὴ καὶ ἀνόητη.

Ὁ Τόντ μάζεψε τὴν οὐρά του καὶ χωρὶς νὰ ἀπογοητευθῆ ἔκα-
νε κάτι ἄλλο: ἀρχισε νὰ μοιράζει δωρεὰν στοὺς Παρισίους ψη-
λά ὀκτάκτινα καπέλλα, πολὺ πα-
ληγὰς μόδας καὶ συγχρόνως δη-
μοσίευσε στὶς ἐφημερίδες μιὰ
εἰδοποίησι ὅτι θα εἶδνε ἀπὸ πε-
νηντα χιλιάδες φράγκα στοὺς ε-
κατὸ πρώτους Παρισίους πού
θα τοὺς συναντοῦσε στὸ ὄρομο
νὰ φορᾶνε ψηλά καπέλλα. Ἔ-
τσι τὴν ἄλλη μέρα ὅλοι οἱ δρό-
μοι τοῦ Παρισίου γέμισαν ἀπὸ
ἀνθρώπους πού φοροῦσαν ψη-
λά καπέλλα!

Αὐτὸ ἔκανε τὴ θαρῶνη ἔξω
φρενῶν.

—Αὐτὸς ὁ Ἀμερικανὸς θάλ-
θηκε νὰ κἀνῆ τὸ Παρίσι μιὰ πο-
λι φριχτὴ! ἔλεγε.

Μὰ κι' αὐτὸ ἀκόμα ἀποδεί-
κνυε πὼς ὁ Τόντ ἦταν ἰκανὸς
γιὰ ὅλα, μολονότι δὲν εἶχε κα-
τορθῶσει ἀκόμα νὰ γοητεύῃ
τὴν ὠραία θαρῶνη.

Γιὰ νὰ τὴ γοητεύῃ, γιὰ νὰ
τὴν κἀνῆ νὰ χαμογελάσῃ χρει-
άζεταν κάτι ἄλλο, κάτι πιὸ κα-
ταπληκτικό. Τότε ὁ Τόντ εἶχε
μιὰ ἔμπνευσι πού τὴ βρῆκε πε-
ριφημῆ. Ἀφοῦ ἦταν ἕνας ἄν-
θρωπος ἰκανὸς γιὰ ὅλα, θ' ἀπε-
δείκνυε ὅτι μπορούσε νὰ δια-
πράξῃ λωποδυσίες καὶ ληστείες
ἀκόμα... Καὶ θὰ τὸ ἔκανε αὐτὸ
μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε τὰ κα-
τορθώματά του νὰ τὸν καταστή-
σουν δημοφιλεῖ.

Ἐνα καλὸ πρῶτὸ λοιπὸν, ὁ κ.
Χόλφερν, ὁ πασίγνωστος συλ-
λέκτης ἔργων τέχνης, εὑπνησε
κατάπληκτος μέσα στὸ λαμπρὸ
τοῦ μέγαρο. Ὅλα του τὰ ἔργα
τέχνης θρῑσκόντουσαν ἀναπα-
τωμένα καὶ σκορπισμένα ἐδῶ κι'
ἐκεῖ ἀπάνω στὸ πάτωμα τῶν
σαλονιῶν. Μὰ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ
θρῑσκόντουσαν καὶ ἄλλα ἔργα
τέχνης, πολὺ καλύτερα καὶ σπα-
νιώτερα, ἐντελῶς ἄγνωστα στὸν
κ. Χόλφερν... Ποιὸς τὰ εἶχε ὑά-
λει ἐκεῖ; Καὶ γιὰ ποῖο σκοπὸ;...
Μυστήριον...

Τὴν ἄλλη μέρα μιὰ καινούρ-
για κατάπληξις περιμένε τοὺς
Παρισίους: Τὴν προηγούμενη νύχτα ἄγνωστοι εἶχαν κατορθῶ-
σει νὰ μποῦν μέσα στὸ μουσεῖο τοῦ Λούβρου. Εἶχαν ξεκρεμάσει
τοὺς χειρότερους πίνακες τῶν αἰθουσῶν του κι' εἶχαν κρεμάσει
στὴν θέσι τους ἄλλους, ἀσυγκρίτως ἀνωτέρας ἀξίας ἔργα ὅλα
κλασσικῶν ζωγράφων!...

Οἱ Παρισίνοὶ δὲν εἶχαν προφτάσει νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν κα-
τάπληξι τους, ὅταν ἐγίνε γνωστὸν ὅτι ἀλλεπάλληλες καὶ πα-
ράδοξες κλοπὲς αὐτοκινήτων γινόντουσαν στὴν πόλι τους. Οἱ
κλέφτες εἶχαν μιὰ ἀλλόκοτη ἰδιοτροπία: ἔκλεβαν μόνο παληά,
ἀπηρχαιωμένα αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἀντικαθιστοῦσαν μὲ μοντέρ-
να ἀεροδυναμικὰ ἀμάξια, μεγάλης ἀξίας.

Ἐπειτα ἄρχισαν ἡ νυχτερινὲς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν διαβα-
τῶν. Λησταὶ προσωπίδοφόροι πλησίασαν τὴ νύχτα τοὺς καθυστε-
ρημένους περιπατητὰς καὶ προτείνοντας ἐναντίον τους ἕνα μπρά-
ουνιγκ, τοὺς φώναζαν: «ψηλά τὰ χέρια!» Τὰ θύματα, ξετρελλα-
μένα ἀπὸ τὸν τρόμο τους, ὑψωναν τὰ χέρια τους καὶ οἱ λησταὶ

τοὺς ἔπαιρναν τὰ πορτοφόλια τους. Τὰ ἔρευνοῦσαν καὶ τὰ ξα-
ναθάζαν στὴ θέσι τους, λέγοντας: «Καὶ τώρα δρόμο!» Μὰ ὅ-
ταν τὰ θύματα ἀπομακρυνόντουσαν καὶ ἀνοίγαν τὰ πορτο-
φόλια του μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ λησταὶ τοὺς τὰ εἶχαν πάρει
ὅλα, ἔβλεπαν θαμπωμένοι ὅτι ἦσαν γεμάτα ἀπὸ τραπεζογραμ-
μάτια τῶν χιλίων φράγκων! Ἐπειτα ἀπ' αὐτό, οἱ ἐρημικοὶ δρό-
μοι γέμιζαν τὴ νύχτα ἀπὸ κόσμον... Ὅλοι ἤθελαν νὰ πέσουν θύ-
ματα τῶν περιέργων αὐτῶν ληστῶν...

Μιὰ νύχτα, ἡ θαρῶνη Ροζάλθα ξαναγύριζε ἀπὸ μιὰ ἐσπερί-
δα στὴ Δανικὴ Πρεσβεία. Ἐξαφνα ὁ σωφὲρ τῆς ἀναγκάστηκε νὰ
σταματήσῃ βλέποντας τρεῖς ἄγνωστους νὰ τοῦ προτείνουν τὰ
περιστροφὰ τους Ἐπειτα οἱ ἄγνωστοὶ ἀνοίξαν τὴν πόρτα τοῦ
αὐτοκινήτου κι' ὤρμησαν ἐναντίον τῆς θαρῶνης. Ἐκείνη, ἀπάνω
στὸν τρόπο τῆς, τοὺς ἐνοίωσε νὰ ἀπλώνουν τὰ χέρια τους στὸ
λαιμὸ τῆς μὲ μεγάλη ἀβρότητα ὁμῶς. Ἐπειτα χάθηκαν μέσα
στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας.

«Σίγουρα μοῦ ἔκλεψαν τὸ κολλιέ μου!» ἔλεγε ἡ θαρῶνη. Κι'
ἔφερε τὸ χέρι τῆς στὸν λαιμὸ
τῆς. Κατάπληξις! Τὸ κολλιέ τῆς
βρισκόταν πάντα ἐκεῖ. Μὰ τί
ἦταν αὐτό; Εἶχε τώρα περισσό-
τερες πολυτίμες πέτρες. Ἡ
μαλλον ὄχι. Στὸ λαιμὸ τῆς ὑ-
πῆρχε τώρα κι' ἕνα δεύτερο κολ-
λιέ, πολὺ πιὸ λαμπρὸ ἀπὸ τὸ
δικό τῆς, τὸ ὁποῖο ὠστόσο ἐθε-
ωρεῖτο μοναδικὸ στὸν κόσμον.

—Κατάλαβα, εἶπε τότε ἡ θα-
ρῶνη, μὰ δὲν γοητεύτηκε καθό-
λου, ὅπως λογάριζε ὁ Τόντ
Πέρσικ, ὁ ὁποῖος εἶχε διαπράξει
αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι, ὅπως καὶ ὅ-
λες τίς ἄλλες πρωτότυπες λη-
στείες καὶ λωποδυσίες γιὰ τίς
ὁποῖες μιλοῦσε ὅλο τὸ Παρίσι.

—Κύριε, τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ἡ
θαρῶνη, ἕνας εὐγενὴς ἄνθρωπος
δὲν καταφεύγει σὲ τέτοια μέσα
γιὰ νὰ κἀνῆ ἕνα δῶρο σὲ μιὰ
κυρία. Ἐπὶ πλέον πρέπει νὰ μά-
θετε ὅτι δὲν προσφέρουν κοσμή-
ματα σὲ μιὰ τίμια γυναῖκα... Γι'
αὐτὸ θὰ χρησιμοποίησω τὸ περι-
δεραιὸ σας γιὰ ἕνα φιλανθρω-
πικὸ ἔργο... Θὰ προτιμήσω μ' αὐ-
τὸ μιὰ φρόνιμη καὶ ἠθικὴ παρι-
σινὴ νέα...

***

Ὁ Τόντ Πέρσικ μ' αὐτὲς τίς
ἱστορίες, εἶχε σπαταλήσει τὰ
τρία τέταρτα τῆς περιουσίας
του. Μὰ λογάριζε ὅτι θὰ διωρ-
θωνόντουσαν ἂν παντρευόταν
τὴν Ροζάλθα, τῆς ὁποίας ἡ πε-
ριουσία ἦταν τεραστία. Ἐξακο-
λουθοῦσε λοιπὸν νὰ τὴν πολιορ-
κῆ παντοῦ. Τὴ συνώδεε τὸ κα-
λοκαίρι στὶς πλάζ καὶ τὸν χει-
μῶνα στὶς συναυλίες καὶ στὰ θέ-
ατρα. Ἔτσι, κάποιον θράδυ, σὲ
μιὰ συναυλία ἄκουσαν τὸ μεγά-
λο μουσικὸ Πολυντόρ, τὸν περι-
φημότερο παίκτη σάλπιγγος, σ'
ὅλο τὸν κόσμον... Ἦταν μαγεία
νὰ τὸν ἀκούη κανεὶς. Δὲν θὰ πί-
στευε κανεὶς ὅτι τὸ κοινὸ καὶ
κάπως γελοῖο αὐτὸ ὄργανο,
μποροῦσε νὰ θγάλλῃ τόσο μελω-
δικούς ἤχους. Ἡ θαρῶνη εἶχε

συγκινηθῆ μέχρι δακρῶν. Κι' ὅταν τελείωσε ἡ συναυλία, εἶπε
στὸν Τόντ:

—Εἶσθε πραγματικά ἕνας ἄνθρωπος ἰκανὸς γιὰ ὅλα;
—Μάλιστα, θαρῶνη... Καὶ πρό πάντων γιὰ ὅ,τι θὰ μπορούσε νὰ
νὰ σὰς γοητεύῃ...

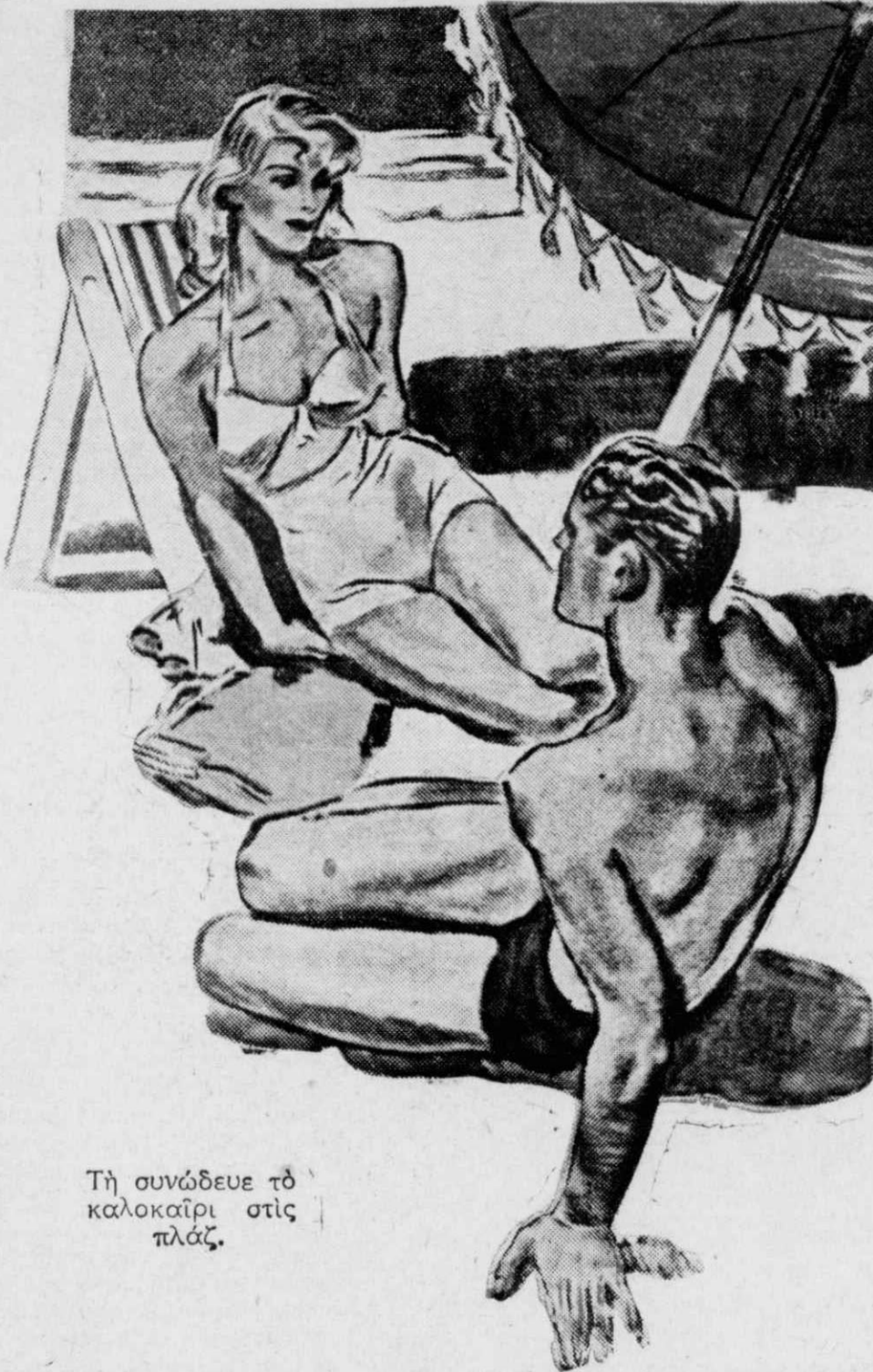
—Ἐ, τότε, ἀφοῦ εἶσθε ἰκανὸς γιὰ ὅλα, θὰ μπορούσατε νὰ
παίξετε σάλπιγγα ὅπως ὁ Πολυντόρ; Τότε μόνο θὰ μὲ γοητεύ-
σετε...

Ὁ Τόντ, πού δὲν τὸ περίμενε ποτὲ αὐτό, ἔμεινε γιὰ μερικὲς
στιγμὲς σιωπηλός. Μὰ ἔπειτα ἀπάντησε μὲ πείσμα.

—Πολὺ καλά!... Ναί, θὰ μάθω νὰ παίζω σάλπιγγα σὰν τὸν
Πολυντόρ.

***

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁ Πέρσικ ἔδινε ἕνα μεγαλοπρε-
πῆ χορὸ μετρημεισμένων στὸ μέγαρό του. Ὁ ἴδιος εἶχε μεταμ-
φιστῆ σὲ στρατάρχη τῆς Καυκασίας, τοῦ 13ου αἰῶνος. Τὸ κο-

Τὴ συνώδεε τὸ
καλοκαίρι στὶς
πλάζ.

στούμι του ήταν ωραιότατο με τόν τεράστιο χνουδωτό σκούφο του.

— Τ κοστούμι σας είνε περίφημο, του είπε ή θαρώνη. Μά πότε θά παίξετε σάλπιγγα σάν τόν Πολυντόρ;

— Απόψε κιόλας, τής απάντησε εκείνος και θά σάς αποδείξω πώς είμαι ικανός για όλα...

Και πραγματικά, εξαφανίστηκε πίσω από ένα παραπέτασμα και σε λίγο ξαναπαρουσιάστηκε κρατώντας μια πελωρία σάλπιγγα πού του σκέπαζε όλο τὸ πρόσωπο.

Οί ήχοι πού έβγαλε τότε απ' αυτή, ήσαν τόσο υπέροχοι ὡστε πολλοί από τούς καλεσμένους παραδέχθηκαν πώς έπαιζε καλύτερα κι' από τόν ίδιο τόν Πολυντόρ. Και ή θαρώνη του έδωσε τὸ χέρι της, ὁμολογώντας πώς τήν είχε νικήσει.

Ο Τόντ Πέρσικ είχε πειά καταστραφή οικονομικῶς, μά δέν τόν έννοιαζε καθόλου πειά θά πεντρευοταν τή θαρώνη Ροζάλθα.

Στήν έσπερίδα τῶν άρραβῶνων τους είχε συγκεντρωθή ὄλη ή άριστοκρατία του Παρισιοῦ, ή ὁποία θαύμαζε τὰ δῶρα πού είχαν λάθει οί μελλόνυμφοι. Μά τὸ πιὸ ὠραίο απ' αὐτὰ ήταν μια υπέροχη χρυσή σάλπιγγα, στολισμένη με διαμάντια, δῶρο του θείου τής θαρώνης, δουκός τής Σλοβενίας.

— Ο μνηστήρ μου, είπε ή θαρώνη καθώς έπεδείκνυε τήν χρυσή σάλπιγγα στους φίλους της, θά μάς παίξη απόψε τὸ ὠραῖο αὐτὸ ὄργανο... Αὐτὴ ἄλλωστε είνε και ή έπιθυμία του θείου μου...

Ο Τόντ Πέρσικ, μόλις άκουσε αὐτὰ τὰ λόγια έγινε πελιδνός. Μά δέν μπορούσε πειά νά κάνη τίποτε γιατί ὁ δουξ είχε προχωρήσει και του έδινε τὸ ὄργανο. Σταγόνες ιδρώτος έλαμπαν στο μέτωπο του Τόντ Πέρσικ, ὁ ὁποῖος πήρε τὸ ὄργανο με χέρια πού έτρεμαν και τὸ έφερε στὰ χείλη του.

— Ένα πράγμα φριχτό, άκούστηκε τότε... Μουγκρίσματα βραχνά και φριχτά θγήκαν από τήν σάλπιγγα. — Ολοι οί καλεσμένοι είχαν σηκωθή και κυτταζόντουσαν κατάπληκτοι. Τότε ὁ Τόντ, πελιδνός, πέταξε κάτω τή χρυσή σάλπιγγα κι' έφυγε σάν τρελλός... Κανείς δέν τόν ξαναείδε πειά...

Ποτὲ ὁ Τόντ δέν είχε παίξει σάλπιγγα στή ζωή του. Στὸ χορὸ τῶν μεταμφιεσμένων είχε θάλει νά τόν αντικαταστήση ὁ ίδιος ὁ Πολυντόρ, ὁ ὁποῖος φοροῦσε ὁμοια στολή μ' αὐτόν και είχε μακιγιαριστή καταλλήλως κι' έπειδή ή σάλπιγγα του σκέπαζε τὸ πρόσωπο κανένας δέν είχε αντίληφθή τήν πλαστοπροσωπεία...

Τώρα ὁ Τόντ ήταν κατεστραμμένος. Οί άρραβῶνες του είχαν διαλυθῆ και είχε γίνει ὁ περίγελως του Παρισιοῦ. Μή έχοντας πόρους, πήγε κι' έγκατεστάθηκε σ' ένα μέτριο ξενοδοχείο. — Εκεί γνώρισε τή Μάγκι Λεφράν μια χαριτωμένη μικρή Παριζιάνα, ὀρφανή υπάλληλο σ' ένα γραφείο. Τὸ χαμόγελό της τόν έγυήτευε... Και ένα θράδυ, άφοῦ τής διηγήθηκε ὄλη τή ζωή του, τής είπε πὸς σκόπευε νά αυτοκτονήση...

— Ω! φώναξε ή μικρούλα με δάκρυα στὰ μάτια. Μήν τὸ κάνετε αὐτό! .. Μάς χρειάζεται στο γραφείο μας ένας γραμματεὺς πὸς νά ξέρη άγγλικά.. — Ελάτε σεις! Θά κερδίζετε χίλια διακόσια φράγκα τὸν μήνα...

— Έπειτα από δυὸ μέρες, πράγματι, ὁ Τόντ προσελήφθη ὡς γραμματεὺς και σε λίγους μήνες παντρεύτηκε τή χαριτωμένη Μάγκι. Μια μέρα ή Μάγκι γύρισε ὀλόχαρη στο μικρό τους σπιτάκι.

— Ω! άγαπημένε μου! φώναξε. Τί εὐτυχία!... Μια πλουσία κυρία, ή θαρώνη Ροζάλθα, μου προσέφερε ὡς προῖκα για τήν εργατικότητά μου και τήν ήθική μου ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο.

— Ω! έκανε ὁ Τόντ, ζωηρά συγκινημένος.

— Έτσι, πήρε μαζί με τή γυναίκα του, μια μεγάλη προῖκα τὸ περιδέραιο πὸς ὁ ίδιος είχε προσφέρει με έναν τρόπο τόσο παράδοξο στή θαρώνη...

Φίλησε τρυφερά τή γυναίκα του και σκέφθηκε ὄτι προτιμότερο ήταν νά είνε εὐτυχισμένος, ὅπως τώρα, παρά «έναν άνθρωπος ικανός για όλα», ὅπως ἄλλοτε...

JEAN DE FAUVELLE

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσας, τής τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», ὁδός Λέκκα 7, Αθήνα.

ΠΕΡΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ,, ΤΟΥ ΣΑΑΝΤΗ

Είνε ντροπή τὸ άμάρτημα κι' απ' ὅποιον και νά γίνη μά είνε πολὺ χειρότερο νά γίνη από σοφό· γιατί τή γνώση του Θεοῦ έχει άρμα αὐτὸς κρυφὸ νά πολεμᾷ τὸ Σατανᾶ και νά νικᾷ μ' εκείνη.

Και κρίμα στον πολεμιστὴ πὸχει άρματα βαρβάτα, και σκλάβο τότε σέρνουνε, σάν τήν μομπή στή στρατά!

* * *

Ποτὲ δέν πρέπει ένας σοφὸς με γέλιο νά χωνεύη τὰ λόγια ενός άγράμματος, γιατί διπλᾶ άμαρτάνει: — Από τή μια, τήν ίδια του αξία ὁ ίδιος κλέβει, κι' από τήν ἄλλη, πιὸ άμαθο τὸν άμαθο τὸν κάνει.

* * *

Κι' ένας μονάχ' άγράμματος σ' αὐτόν τὸν κόσμο φθάνει μέσα στή χώρα τῶν σοφῶν σε πίκρες νά τούς θάνη. — Γιόμισε από ροδόσταμο μια στέρνα πέρα ὡς πέρα και ρίξε μέσα ένα σκυλί... θά τή θρωμίσ' ή λέρα!

* * *

Σώπαινε κάλλιο· πιὸ καλά τὰ χείλια σου κλεισμένα, παρά νά λές: «Νά μην τὸ πῆς, καυμένη, σε κανένα!» — Φράξε τὸ ρέμα στήν πηγὴ, γιατί αν γενῆ ποτάμι, δὲ σταματᾷ ή τρεχάλα του σε φράχτη από καλάμι.

Φτωχός, πὸς σβεί χαρούμενος, πιὸ πλούσιος είν' ακόμα κι' απ' τὸν τρανὸ τὸν άρχοντα, πὸς σβεί πικρά στο στρώμα.

* * *

Εύκολα θγάξεις μάλαμα από του θουνοῦ τὰ θάθη, — φθάνει κανείς νά ξέρη. —

Μά για νά θγάλης μάλαμα από ενός τσιγκούνη χέρι, πρέπει ή ψυχή σου πιὸ μπροστά κι' αν δέν σου θγή, νά πάθη.

* * *

Μήν κλάψης τὸν φιλάργυρο, πὸς τὸν έπῆρε ὁ χάρος, γιατί ή ζωή του άνέχαρη κι' ὁ θιός του μόνο θάρυς.

* * *

Δυὸ ανθρώπους μόνο έπόνεσα και για δυὸ μόνο ανθρώπους λυπήθηκα τὰ θάσανα και τούς χαμένους κόπους: Του πλούσιου, πὸς έσθυσε χωρίς τὸ θιός του νά χορτάση και του σοφοῦ, πὸς ἔδωκε χιλιάδες γνώσεις μάσει.

* * *

— Ο ένας άργά και δύσκολα τὸ θιός του τὸ μαζεύει, κι' ὁ άλλος γοργά κι' απόπιαστα τὸ παίρνει και ξεοδεύει.

* * *

Πλούσιος, φτωχός κ' οί δυὸ μαζί φιλοῦν τήν ίδια σκόνη, πὸς του τζαμιοῦ τούς τοίχους άσημάνει.

Μ' από τούς δυὸ πολλές φορές, πιὸ πάλι άναγκασμένος ὁ πλούσιος ὁ καυμένος!

* * *

Τὰ πλούτη πρέπει τής ζωῆς νάνε οί αἰώνιοι σκλάβοι, και ὄχι ή ζωή νά γίνεται μια σκλάβο, πὸς τὰ θάθει..

— Έναν σοφὸν έρώτησαν: ποιὸς είν' εὐτυχισμένος, σ' αὐτόν τὸν ψεύτικο ντουνια, και ποιὸς δυστυχισμένος; Κι' απάντησε: — Οποῖος έσπειρε κι' έφαγε κ' ήπια, εκείνος τήν εὐτυχία έγνώρισεν' κ' είνε ὁ καρμῆρης κτήνος!

* * *

— Αρώτησαν τὸν Βασιληᾶ: Γιατί τὰ δαχτυλίδια τὰ θάνουν— ὄσοι τάχουνε — στο χέρι τὸ ζερβό, μια πὸς τὸ ἄλλο στή δουλειά καθώς και στὰ παιχνίδια χίλιες φορές καλύτερο και πιότερο άκριβό; Κι' ὁ βασιληᾶς απάντησε: — Και δέν τὸ ξέρεις τάχα; ὅπου έχει τήν αξία του, μένει μ' αὐτὴ μονάχα.

* * *

Βλέπει τὸ στᾶρι τὸ πουλί και φεύγει άγάλι-άγάλι, σὰ νοῖωση μέσα στο κλουβί κλεισμένο ἄλλο πουλί. Πάρε κι' εἰς από τούς καυμούς τῶν άλλων συμβουλή, για νά μην πάρουν ὕστερα κι' απ' τούς δικούς σου οί ἄλλοι.

* * *

Ποτὲ μην παραξενευθῆς αν του φρονίμου ή κρίση μέσ' στῶν κουτῶν τή συντροφιά περάση ξεχασμένη... Μέσ' στοῦ ταμπούρλου τή βοή κ' ή λύρα πάει χαμένη, και μέσ' στὰ σκόρδα ή μυρωδιά του κρίνου θὲ νά σβύση.

Τὸν τιμημένον άνθρωπον ἄς μὴ τὸν ἀπελπίζη τὸ φέρισμο τὸ πρόστυχον από τὸν τιποτένιο:

— Πέτρα σκληρὴ σακάτεψε κροντήρι ὄλασημένο· ή πέτρα πέτρ' απόμεινε, ὅμως τὸ ἄσημι αξίζει.

Μετὰφρασις: ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ